

Сёння сваю гісторыю расказвае айцец доктар Андрэй Шчупал з Кангрэгацыі Найсвяцейшага Адкупіцеля. Дарога да манаскага жыцця

Айцец Андрэй нарадзіўся ў мясцовасці Руды-Рысе ў Тарноўскай дыяцэзіі ў Польшчы ў шчырай рэлігійнай сям'і. У касцёле сваёй роднай мясцовасці быў ахрышчаны, прыступіў да Першай св. Камуніі і прыняў сакрамант канфірмацыі. Таксама ў сваёй роднай парафіі як міністрант упершыню ў жыцці ўдзельнічаў у місіях, якія праводзілі рэдэмптарысты. Гэта быў для яго вялікі духоўны досвед. Таксама клерыкі з гэтай кангрэгацыі падчас канікул прыязджалі дапамагаць у будаўніцтве новага парафіяльнага касцёла. Рашэнне было прынята: рэдэмптарысты! Пасля заканчэння школы ў 1975 годзе накіраваўся ў Вышэйшую духоўную семінарыю рэдэмптарыстаў у Тухаве. Там адбыў навіцыят, вывучаў філасофію і тэалогію. Там жа 5 чэрвеня 1983 года атрымаў святарскія пасвячэнні.

Спачатку працаваў як місіянер – рэкалекцыяніст. У 1987 годзе быў накіраваны ў Варшаву на дзённае навучанне ў галіне тэалогіі духоўнасці ў Акадэміі каталіцкай тэалогіі (сёння Універсітэт кардынала Стэфана Вышынскага). Праз два гады абараніў выпускную працу і атрымаў дыплом магістра – бакалаўра тэалогіі духоўнасці, у 2001 годзе абараніў доктарскую працу. †

Прыезд у Беларусь

□ *“Я ўпершыню прыехаў у Беларусь у Гродна ў 1988 го-дзе па запрашэнні Ксяндза Біскупа Тадэвуша Кандрусевіча з мэтай прамаўлення адпуставых казанняў у касцёле Маці Божай Анёльскай. Ксёндз Біскуп папрасіў улады маёй кангрэгацыі, каб я на стала застаўся ў Беларусі і дапамог у арганізацыі і функцыянаванні Гродзенскай вышэйшай духоўнай семінарыі, а таксама каб заняўся душпастарскай працай у парафіі Маці Божай Нястомнай. Дапамогі ў Парэччы і парафіі св. Юрыя ў Новай Рудзе каля Гродна”.*

Такім чынам айцец Андрэй застаўся тут і заняўся душпастарствам у гэтых парафіях. У

Парэччы ён служыў да 2001 года, а ў парафii ў Новай Рудзе – да сённяшняга дня.

“Сёння я з хваляваннем успамiнаю першы прыезд у Парэчча. Я ехаў цягнiком з Гродна. На чыгуначным вакзале мяне чакала амаль уся парафiя. Хтосьцi з людзей высока трымаў працэсiйны крыж, у iшых у руках былі кветкi. Усе спявалi рэлігiйныя песнi. Мы ўвайшлi ў касцёл, што быў непадалёк, дзе я цэлебраваў св. Імшу і прамовiў першае казанне. На вачах у людзей былі слёзы радасцi. Я вельмi палюбiў гэтых людзей, якiя так шмат выцерпелi, каб утрымаць гэты ўбогi касцёлік і захаваць веру ў сваіх сэрцах. На працягу ўсяго жыцця я буду памятаць гэтую першую Эўхарыстыю ў Парэччы 29 чэрвеня 1990 года. Я зразумеў, што тут, у Беларусі. Жывуць людзi з вялікім сэрцам і вярта прысвяцiць для іх сваё жыццё. Беларусь – цудоўная краiна, якую я палюбiў так моцна, як і сваю Бацькаўшчыну, і дзе знаходжуся ўжо на працягу 26-ці гадоў”.

Навукова-фармацыйная дзейнасць

Акрамя душпастарскай працы айцец Андрэй пачаў дапамагаць у арганiзацыі і функцыянаванні Вышэйшай духоўнай семiнарыі ў Гродне.

“У семiнарыі я правёў першыя рэкалекцыі для аlyюмнаў, а таксама стаў іх спаведнікам і духоўным кіраўніком. Праводзiў таксама для іх штомесячныя дні засяроджання. Яго Эксцэленцыя Ксёндз Бiскуп Тадэвуш Кандрусевіч таксама прызначыў мяне выкладчыкам у гэтай жа семiнарыі. Гэтае рашэнне падтрымаў і дадаў мне яшчэ новыя дысцыплiны для лекцый Яго Эксцэленцыя Ксёндз Бiскуп Аляксандр Кашкевіч. Такім чынам, спачатку я выкладаў тэадыцэю (3 гады), а затым маральную тэалогію і тэалогію духоўнасцi – да сённяшняга дня. Апрача сістэматычных лекцый па дадзеных прадметах я таксама рыхтую дыяканаў да паслугі сакраманту пакаяння і да вядзення духоўнага кіраўніцтва. У 2001 годзе Яго Эксцэленцыя Ксёндз Бiскуп Аляксандр Кашкевіч прызначыў мяне духоўным айцом клерыкаў гэтай семiнарыі. Гэтую ганаровую функцыю я выконваў на працягу 6-ці гадоў. Можна нават сказаць, што клерыкі сталі маімі духоўнымі сынамі. Я цешуся, што магу ад моманту ўзнiкнення семiнарыі ў Гродне аж да сённяшняга дня спадарожнічаць ім у фарміраванні іх паклікання да святарства. Сярод іх траіх на сённяшні дзень ужо бiскупы”.

У 1992 годзе бп Аляксандр Кашкевіч даручыў айцу Андрэю духоўнае кіраўніцтва сясцёр з Супольнасцi Сясцёр Найсвяцейшай Сям’і з Назарэта ў Гродне, якое ён здзяйсняў больш за 10 гадоў, а таксама на працягу 6-ці гадоў ён быў адказным за духоўную фармацыю манаскіх сясцёр у дыяцэзіі. Акрамя гэтага ксёндз бiскуп прызначыў яго дырэктарам Аддзела навучання і каталіцкага выхавання бiскупскай курыі ў Гродне, дырэктарам падрыхтоўкі і фармацыі катэхетаў, дырэктарам Катэхетычнага інстытута, галоўным рэдактарам першага навуковага штогодніка ў дыяцэзіі “*Studia Theologica Grodnensia*”, членам Святарскай рады і членам Рады па справах выдавецтва, выкладчыкам у Дыяцэзіяльнай школе сямейнага жыцця, дыяцэзіяльным духоўным айцом святароў.

Папская адзнака

17 чэрвеня 2015 года айцец Андрэй атрымаў папскую адзнаку – Крыж за заслугі “*Pro Ecclesia et Pontifice*”, прызнаны Святым Айцом Францішкам па просьбе гродзенскага бiскупа Аляксандра Кашкевіча як доказ прызнання за вельмi старанную апостальскую працу ў Беларусі. Гэта найвышэйшая адзнака, якой Святы Айцец можа ўзнагародзіць кансэкраваную асобу, якая не прымае тытулаў каноніка ці пралата з-за свайго манаскага

стану.

□ **“Больш за ўсё я ўдзячны Богу за вялікі дар святарства, рэалізаваны ў Кангрэгацыі Найсвяцейшага Адкупіцеля. Святарства – нагода не для нейкага трыумфу, але для глыбокай еднасці з Богам у малітве і для пакорнага служэння людзям, як паказаў Хрыстос, мыючы ногі Апосталам, бо ў святарстве лічыцца толькі святасць. Таму я часта павінен рабіць грунтоўны рахунак сумлення: ці не расчараваў я Бога? Ці не павінен я зрабіць штосьці большае?”. апекай Нябеснага Айца. Вы павінны несці ў свет Яго супакой, мір, любоў. Вера – гэта найкаштоўнейшы скарб. Калі Бог будзе на першым месцы, Ён блаславіць ва ўсім і адорыць усімі неабходнымі ласкамі”.**